

Μητροπολίτης Μαρωνείας: «Η πίστη απαιτεί θάρρος»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαρωνείας και Κομοτηνής

Με τίτλο «Η πίστη απαιτεί θάρρος», ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μαρωνείας και Κομοτηνής κ. Παντελεήμων εξέδωσε το μήνυμά του για την Κυριακή των Μυροφόρων.

«Η Ανάσταση του Χριστού προκαλεί τον άνθρωπο κάθε εποχής και τον προσκαλεί να λάβει θέση απέναντί της. Η αρνητική και εχθρική στάση κατά αυτής σημαίνει την υποδούλωση του ανθρώπου στα στενά όρια μιάς ενδοκοσμικής υπάρξεως στην οποία κυριαρχεί ο τρόμος του θανάτου. Ενώ η θετική τοποθέτηση, η εν πίστει αποδοχή της Αναστάσεως, σημαίνει το άνοιγμα του ανθρώπου σε ένα νέο κόσμο ελπίδας. Γιατί ο Αναστάς εκ νεκρών Ιησούς Χριστός «απαρχή των κεκοιμημένων εγένετο», υπογράμμισε μεταξύ άλλων.

Παρακάτω ολόκληρο το μήνυμα:

Τὸ Εὐαγγελικὸ ἀνάγνωσμα τῆς Κυριακῆς τῶν Μυροφόρων ἀφηγεῖται δύο γεγονότα, τὸν ἐνταφιασμὸ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ τὸν Ἰωσήφ καὶ τὴν ἐπίσκεψι τῶν Μυροφόρων γυναικῶν στὸν κενὸ τάφο. Ὁ ἐνταφιασμὸς εἶναι ἡ τελευταία πράξι τοῦ δράματος τοῦ Σταυροῦ, μὲ τὴν ὁποία κλείνει ὁ κύκλος τῆς ἐπίγειας δράσεως τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἀνάστασι εἶναι ἡ ἀπαρχὴ ἐνὸς καινούργιου κόσμου ποὺ προσφέρεται στοὺς ἀνθρώπους ποὺ πιστεύουν.

Τῇ στιγμῇ ποὺ οἱ μαθητές, τρομοκρατημένοι ἀπῆλθαν εἰς τὰ ἴδια, ὁ Ἰωσήφ «τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον καὶ ῥήτησατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ». Ὁ Ἰωσήφ ὁ κρυφὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ξεπέρασε τοὺς ὑποσυνείδητους φόβους του, συνειδητοποίησε τὸ χρέος του καὶ ζήτησε ἀπὸ τὸν Ρωμαῖο διοικητὴ νὰ τοῦ ἐπιτρέψει νὰ προσφέρει τὶς τελευταῖες τιμές στὸ σῶμα τοῦ Ἑσταυρωμένου, τοποθετῶντας τὸ στὸν κενὸ τάφο.

Οἱ μυροφόρες γυναῖκες ἀναζητοῦν τὸν νεκρὸ Ἰησοῦ στὸν τάφο. Ἐνῶ πηγαίνουν γιὰ νὰ ἀποδώσουν τὶς τελευταῖες νεκρικές τιμές στό διδάσκαλό τους, βρίσκονται ἔκθαμβες μπροστὰ στὸν κενὸ τάφο καὶ ἀκοῦνε τὴ φωνὴ τοῦ Ἀγγέλου «Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητεῖτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν Ἑσταυρωμένο; Ἠγέρθη, οὐκ ἔστιν ὧδε· ἴδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν Αὐτὸν».

Ἡ Ἀνάστασι τοῦ Χριστοῦ προκαλεῖ τὸν ἄνθρωπο κάθε ἐποχῆς καὶ τὸν προσκαλεῖ νὰ λάβει θέσι ἀπέναντί της. Ἡ ἀρνητικὴ καὶ ἐχθρικὴ στάσι κατὰ αὐτῆς σημαίνει τὴν ὑποδούλωσι τοῦ ἀνθρώπου στὰ στενὰ ὅρια μιᾶς ἐνδοκοσμικῆς ὑπάρξεως στὴν ὁποία κυριαρχεῖ ὁ τρόμος τοῦ θανάτου. Ἐνῶ ἡ θετικὴ τοποθέτησι, ἡ ἐν πίστει ἀποδοχὴ τῆς Ἀναστάσεως, σημαίνει τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἀνθρώπου σὲ ἓνα νέο κόσμον ἐλπίδας. Γιατί ὁ Ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν Ἰησοῦς Χριστὸς «ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο».

Πρὶν ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴ δεύτερη διήγησι, ἃς στρέψουμε γιὰ λίγο τὴν προσοχή μας στὸ πρόσωπο τοῦ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι κατεῖχε ὑψηλὴ κοινωνικὴ θέσι («εὐσχήμων βουλευτῆς») καὶ ἀνῆκε σ' αὐτοὺς ποὺ περίμεναν μὲ κρυφὴ ἐλπίδα τὴ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Στὴν παράλληλῃ διήγησή του ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης λέει περὶ τοῦ Ἰωσήφ ὅτι ἦταν «μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, κεκρυμμένος διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων» (19, 38) , προσθέτει δὲ ὅτι μαζὶ μὲ τὸν Ἰωσήφ συνήργησε καὶ ὁ Νικόδημος, ἓνας ἄλλος ἀφανὴς μαθητὴς.

Ξύπνησε μέσα του ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀποδώσι τὴν ὕστατη τιμὴ στὸ νεκρὸ Διδάσκαλο, τὸν ὁποῖο δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ ὑπηρετήσι ζωντανό. Ὁ Σταυρός, ἀντὶ νὰ τὸν

φοβίσει, τὸν ὅπλισε μὲ τόλμη, τὸν ἔκανε νὰ ἀφυπνισθεῖ καὶ νὰ λάβει θέση ἀπέναντι στὸν ἐσταυρωμένο. Ὑπάρχουν συνταρακτικὲς στιγμὲς ποὺ φέρνουν τὸν ἄνθρωπο ἀντιμέτωπο μὲ τὸν ἑαυτό του, τὸν συγκλονίζουν καὶ τὸν ὀδηγοῦν στὶς μεγάλες ἀποφάσεις. Εἶναι οἱ στιγμὲς ποὺ νιώθει κανεὶς νὰ τὸν ἀγγίζει κατὰβαθα τὸ χέρι τοῦ Θεοῦ σὰν παρουσία ἀγάπης, ἀρχὴ μιᾶς νέας δωρεᾶς ποὺ ἀκόμα δὲν συνέλαβαν τὸ νόημα καὶ τὴν ἔκτασή της. Μὲ πολλὴ λιτότητα ὁ Εὐαγγελιστὴς περιγράφει τὴ ψυχικὴ κατάσταση τῶν γυναικῶν: «ἐξεθαμβήθησαν», «εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις, καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον, ἐφοβοῦντο γάρ».

Ὅσο κι ἂν ἤχοῦν τὰ λόγια τους «σὰν φλυαρία» στοὺς Μαθητὲς στοὺς ὁποίους διηγοῦνται τὸ γεγονὸς τοῦ κενοῦ τάφου, ἀποτελοῦν μιὰ πραγματικότητα τὴν ὁποία ζοῦν ἐν συνεχείᾳ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ Μαθητές. Σ' αὐτοὺς ἐμφανίζεται ὕστερα ὁ Ἀναστημένος Χριστὸς γιὰ νὰ κραταιώσει τὴ πίστη τους καὶ νὰ τοὺς στείλει μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεώς του «ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1, 8) , σ' αὐτοὺς καὶ ὄχι στὸν Ἰωσήφ ποὺ ὁ Σταυρὸς τὸν ἔκανε νὰ λάβει φανερὴ θέση ἀπέναντι στὸν Ἰησοῦ, τοῦ ὁποίου ἀσφαλῶς ἐν συνεχείᾳ θὰ πίστευε τὴν Ἀνάσταση, ἂν καὶ δὲν ἔχουμε σχετικὴ πληροφορία τῶν Εὐαγγελίων περὶ Αὐτοῦ.

Τὸ α' μέρος τοῦ ἀναγνώσματος μᾶς δείχνει -ἐκτὸς τῶν ὅσων εἶπαμε γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰωσήφ- καὶ τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ, γιὰ τὴν ὁποία δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀμφιβάλει. Τὸ β' μέρος μας παριστάνει τὴν Ἀνάσταση σὰν πραγματικότητα ποὺ δὲν ἐντάσσεται ὅμως στὰ ἐκτυλισσόμενα ἐντὸς τῆς νομοτέλειας τοῦ παρόντος κόσμου γεγονότα, ἀλλὰ στηρίζεται στὴ βάση τῆς πίστεως. Ἐνας ἄπιστος καὶ κακόβουλος δὲ θὰ μπορέσει ποτὲ νὰ πειστεῖ λογικὰ γιὰ τὴν ἱστορικότητα τῆς Ἀναστάσεως καὶ θὰ μιλήσει εἴτε γιὰ κλοπὴ τοῦ σώματος τοῦ νεκροῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τοὺς Μαθητὲς, ὅπως ἔκαναν οἱ Ἰουδαῖοι, εἴτε γιὰ φαντασιώσεις τῶν εὐπίστων Μαθητῶν, ὅπως ἔκαναν οἱ διάφοροι ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ὀρθολογιστές. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ πείθει εἶναι τὸ βίωμα τῶν Μαθητῶν καὶ ἡ προσφορὰ τῆς ζωῆς τους γιὰ τὴ διακήρυξη τῆς αὐθεντικότητος τοῦ βιώματος αὐτοῦ.